ابتکار

روزنامه صبح ایران

دوشنبه ۲۳ شهریور ۱۴۰۵
۲ ربیع‌الثانی ۱۴۴۸
۱۴ سپتامبر ۲۰۲۶
سال بیست‌ودوم
شماره ۶۲۵۳
۸ صفحه
۴۰۰۰۰ تومان

پشت دیدار پزشکیان و ولیعهد ابوظبی چه خبر است؟

از میدان جنگ تا میز بریکس

همین صفحه

آمریکا میان هرمز و باب‌المندب گیر افتاده است

دو تنگه یک کابوس

تحولات میدانی یمن و پیشروی مقاومت در باب‌المندب، همزمان با فرسایش توان نظامی آمریکا و پیامدهای جنگ رمضان، واشنگتن را از ورود مستقیم به جنگی تازه بازداشته؛ جنگی که می‌تواند همزمان امنیت انرژی و اقتصاد آمریکا را هدف قرار دهد.

تحولات اخیر یمن، معادلاتی فراتر از جغرافیای این کشور رقم زده است. مقاومت مردمی یمن، متشکل از انصارالله و ارتش، با تصرف بندر موکا و جزیره میون در تنگه باب‌المندب، پیشروی به سمت تعز، غلبه بر نیروهای مورد حمایت عربستان و اجرای حملات سنگین موشکی و پهپادی در پاسخ به تجاوزات سعودی، بار دیگر نشان داده است که معادله قدرت در غرب آسیا دیگر صرفاً با اراده بازیگران خارجی تعیین نمی‌شود. در چنین شرایطی، ادعای دونالد ترامپ مبنی بر اینکه حوثی‌ها با او تماس گرفته و خواستار عدم دخالت آمریکا شده‌اند، بیش از آنکه نشانه‌ای از رویکرد صلح‌جویانه واشنگتن باشد، می‌تواند تلاشی برای مدیریت روایتی باشد که واقعیت میدان را پنهان می‌کند. مقامات یمنی این ادعا را تکذیب کرده‌اند و مجموعه تحولات موجود، بیش از هر چیز از محدودیت‌های روزافزون آمریکا حکایت دارد؛ محدودیت‌هایی که جنگ رمضان، تاب‌آوری ایران و مقاومت یمن آنها را آشکارتر کرده است.

گزارش‌های رسانه‌های غربی، از جمله نیوزویک، درباره رد درخواست عربستان از سوی ترامپ برای مشارکت مستقیم در جنگ علیه یمن، در کنار خبر اعزام حدود ۲۰۰ مستشار نظامی آمریکایی به ریاض برای کمک به طراحی عملیات، تصویری دوگانه از سیاست واشنگتن ارائه می‌دهد. آمریکا از یک سو نمی‌خواهد بار دیگر مستقیماً وارد میدان شود و از سوی دیگر تلاش دارد از طریق حمایت مستشاری، بخشی از روند نظامی متحد خود را مدیریت کند.

این رویکرد را نمی‌توان صرفاً نشانه صلح‌جویی دانست. تجربه سال گذشته برای واشنگتن تجربه‌ای پرهزینه بود.

شرح در صفحه ۱۱

آیا ایران می‌تواند امنیت تنگه را از میدان جنگ به میز مذاکره منتقل کند؟

هرمز در آستانه یک تصمیم بزرگ

صفحه ۲

پیش‌بینی احتمال بارش‌های بالاتر از نرمال؛ دستگاه‌ها آماده باشند

خطر زیر پای جبران خشکسالی

صفحه ۳

نشست بریکس و ابعاد آن بررسی شد

پیامی از هند به واشنگتن

صفحه ۲

۴۴۵ میلیون هزینه خرید اوراق و ۵۱.۵ میلیون قسط برای ۱۲ متر خانه!

وام مسکن برای خانه‌داری یا بدهکاری؟

صفحه ۸

سرمقاله

محمد محمودی

با این صداوسیما به صلح نمی‌رسیم!

اگر شعام، دولت، مردم و بطور کلی نظام اسلامی نیم نگاهی حتی در بازگشت به تفاهم نامه روسای جمهور ایران و آمریکا دارند، صراحتا بگویم با این صداوسیما به هیچ توافق، تفاهم و در نهایت صلح پایدارِ متکی بر اجماع و اتحاد ملی نخواهند رسید!.

برای اثبات این مدعا سه دلیل روشن و قابل مشاهده در رویکرد صداوسیما دارم:

۱- نظر صداوسیما به نظر تنها مخالف تفاهم نامه در شعام نزدیکتر است. آن یک نفر هم در طول زندگی سیاسی خود تا بحال نه مذاکره موفقی داشته، نه به تفاهم و توافقی رسیده و نه اصولاً راهکاری برای حل پرونده هسته ای و دو جنگ تحمیل شده اخیر به جمهوری اسلامی ایران دارد. پس تا نظر تنها مخالف تفاهم نامه روسای جمهور ایران و آمریکا که نام درستش «تصمیم نظام» است، تغییر نکند، صداوسیمای فعلی که عهد اخوت هم با «تنها مخالف تفاهم نامه» دارد، اجازه شکل گیری اتحاد ملی پیرامون هر گونه توافق جدید یا بازگشت به تفاهم نامه امضاء شده قبلی را برای رسیدن به صلحی پایدار و آغاز سازندگی جمهوری اسلامی ایران در دوره رهبر جدید را نخواهد داد.

۲- صداوسیما مشکل مبنایی با شعار وفاق ملی دارد. هم با شعارش هم با دولتش. اثباتش هم کاری ندارد. فقط کافی است یک مقایسه آماری میان میزان پرداختن رسانه ملی به شعار دولتهای احمدی نژاد و پزشکیان و «شخص دو رئیس جمهور» بیاندازید تا ببینید فاصله از زمین تا آسمان است. از این نکته هم که بگذریم اصلاً تاکیدات مکرر رهبری بر حفظ انسجام ملی که همان وفاق ملی است، خطاب اولش به کجاست؟. آیا رسانه ملی به عنوان اصلی ترین رسانه نظام اسلامی، مخاطب اول آن نیست؟. خب صداوسیما اینکار را نمی کند. تعارف هم ندارد.

ادامه در صفحه ۲

خبر

مسعود پزشکیان:

با ولیعهد ابوظبی توافق کردیم گذشته را کنار بگذاریم و به آینده نگاه کنیم

رئیس‌جمهوری در جمع‌بندی سفر به هند و شرکت در اجلاس بریکس، با بیان اینکه چشم‌انداز مناسب توسعه همکاری‌های اقتصادی در حال شکل‌گیری است، گفت: زمینه بسیار خوبی برای سرمایه‌گذاری، تبادلات مالی و گسترش ارتباطات اقتصادی فراهم شده که روند آن روزبه‌روز در حال رشد و توسعه است.

به گزارش ایسنا، مسعود پزشکیان عصر امروز یکشنبه ۲۲ شهریور ۱۴۰۵، در پایان حضور در نشست سران بریکس در دهلی نو، با اشاره به برگزاری نشست اعضای بریکس و کشورهای متقاضی پیوستن به این مجموعه اظهار داشت: اعضای اصلی بریکس ۱۱ کشور هستند و ۱۰ کشور دیگر نیز درخواست پیوستن به این مجموعه را مطرح کرده‌اند که در نشست مشترک با این کشورها، گفت‌وگوهای بسیار خوبی انجام شد.

رئیس‌جمهور با بیان اینکه تمام تلاش هیئت جمهوری اسلامی ایران بر تبیین مواضع کشورمان و پیگیری اهداف تعیین‌شده برای این اجلاس متمرکز بود افزود: محورهایی که در این دوره از اجلاس مورد توجه قرار گرفت، شامل تاب‌آوری، نوآوری، همکاری و پایداری بود که هر یک از کشورهای حاضر، دیدگاه‌های خود را درباره چگونگی تحقق این اهداف مطرح کردند.

پزشکیان با اشاره به اینکه ضرورت افزایش تاب‌آوری کشورها و مقابله با تک‌صدایی از محورهای مشترک سخنان سران بود ادامه داد: کشورهای حاضر تأکید داشتند که باید برای شکل‌گیری جهانی چندقطبی تلاش شود، زیرا همه کشورهایی که در نشست‌ها و گفت‌وگوها حضور داشتند، از زورگویی‌ها و اقداماتی که در جهان صورت می‌گیرد، ناراضی بودند و انزجار خود را از این رویکردها اعلام می‌کردند.

رئیس‌جمهور با تأکید بر اینکه تقویت همکاری‌های متقابل می‌تواند به افزایش توان کشورها برای مقابله با فشارها کمک کند تصریح کرد: در این اجلاس تلاش شد کشورها در زمینه‌های مختلف اقتصادی، سیاسی، امنیتی و تجاری به یکدیگر کمک کنند که در همین راستا، گفت‌وگوهای بسیار خوبی نیز میان سران کشورهای حاضر انجام گرفت.

پزشکیان با اشاره به برنامه‌های انجام‌شده در نخستین روز حضور در هند گفت: علاوه بر گفت‌وگو با رسانه‌های هند، جلسه بسیار خوبی با نخست‌وزیر این کشور داشتیم که در جریان آن، تفاهماتی درباره گسترش همکاری‌های مشترک حاصل شد و موضوع برقراری و تقویت ارتباطات بشردوستانه میان دو کشور نیز مورد توجه قرار گرفت. رئیس‌جمهور ضمن ابراز امیدواری نسبت به توسعه روند همکاری‌های ایران و هند اظهار کرد: با توجه به همکاری‌های خوبی که مقامات هند برای گسترش ارتباطات بشردوستانه با ایران داشتند، مقرر شد دکتر عراقچی و وزیر امور خارجه هند درباره جزئیات موضوع گفت‌وگو کنند و تعاملات لازم را برای پیگیری توافقات انجام‌شده ادامه دهند.

پزشکیان با اشاره به دیدار انجام‌شده با رئیس‌جمهور هند تاکید کرد: پس از گفت‌وگو با نخست‌وزیر هند، جلسه‌ای نیز با رئیس‌جمهور این کشور داشتیم که در جریان آن، موضوعات مورد توافق بار دیگر مطرح شد و رئیس‌جمهور هند نیز بر آمادگی کامل برای توسعه تعاملات با جمهوری اسلامی ایران تأکید کرد.

رئیس‌جمهور با بیان اینکه روابط ایران و هند در جریان این دیدارها از قالب مناسبات صرفاً دیپلماتیک فراتر رفته بود افزود: احساس مشترک فرهنگی و نوعی همذات‌پنداری میان دو طرف وجود داشت که ریشه در تاریخ کهن روابط دو ملت دارد و این پیشینه تاریخی، در نوع رفتار، گفتار و تعاملات مقامات هند به‌خوبی مشاهده می‌شد.

پزشکیان ضمن قدردانی از میزبانی گرم مقامات هند ادامه داد: نوع برخورد نخست‌وزیر، رئیس‌جمهور و مجموعه مسئولان هند با هیئت جمهوری اسلامی ایران بسیار مناسب و صمیمانه بود که لازم می‌دانم از همه مسئولانی که چنین فضای خوبی را برای گفت‌وگو و تعامل فراهم کردند، تشکر و قدردانی کنم.

رئیس‌جمهور با اشاره به اینکه جزئیات تفاهمات انجام‌شده باید در مسیرهای تعیین‌شده پیگیری شود تصریح کرد: ارتباطاتی که در این سفر و همچنین در اجلاس سازمان همکاری‌شانگهای، که حدود دو هفته قبل برگزار شد، میان دو کشور شکل گرفت، بسیار خوب بود و با توجه به اینکه تعاملات ایران و هند روزبه‌روز در حال گسترش است، می‌توان مسیر تازه‌ای را در نوع روابط و همکاری‌های دو کشور ایجاد کرد.

پشت دیدار پزشکیان و ولیعهد ابوظبی چه خبر است؟

از میدان جنگ تا میز بریکس

جنگ در غرب آسیا نه‌تنها معادلات امنیتی منطقه را به هم ریخته، بلکه محاسبه کشورهای خلیج فارس درباره نحوه مواجهه با ایران را نیز تغییر داده است. در چنین شرایطی، دیدار مسعود پزشکیان با شیخ خالد بن محمد بن زاید، ولیعهد ابوظبی، در حاشیه اجلاس بریکس دهلی‌نو، تنها یک دیدار دیپلماتیک در حاشیه یک اجلاس بین‌المللی نیست؛ این دیدار در کنار تلاش‌های منطقه‌ای برای مدیریت تنش و حفظ امنیت کشتیرانی و انرژی، نشانه‌ای از یک واقعیت مهم‌تر است: جنگی که قرار بود تهران را بیش از گذشته منزوی کند، همزمان کشورهای عربی خلیج فارس را با ضرورت گفت‌وگو با ایران و بازتعریف ترتیبات امنیتی منطقه روبه‌رو کرده است.

خبرآنلاین- زهره نوروزپور: در یک روز عادی و گرم تابستان منطقه که نسیم پاییزی هم گه گداری می‌وزد شاید این تصویر، یک دیدار دیپلماتیک میان دو کشور همسایه در یک نقطه از جغرافیا بود. یک تصویر عادی از یک دیدار عادی که میان همه کشورهای جهان امری طبیعی به حساب می‌آید. روئسای دو کشور در حال گفتگو برای تجارت، برای اقتصاد و برای فردای کشورشان و نسل پس از آن. در دنیا امری عادی است! اما امروز این تصویر عادی نیست! نه فقط برای ایرانیان و نه فقط برای اهل امارات بلکه برای رسانه‌های جهان تصویری عادی نبود. رئیس جمهور پزشکیان که زمامداری دولت خود را با ترور اسماعیل هنیه در تهران آغاز کرد و پس از آن شهادت سیدحسن نصرالله دبیرکل حزب الله و سقوط بشار اسد و پس از آن جنگ ۱۲ روزه مدیریت جنگ در کشور را به عهده گرفت حالا با گذشت دو دوره جنگ و جنگی که در جریان است و مهم‌تر از همه این موارد پرونده هسته‌ای ایران که بیست سال پیش، در سال ۲۰۰۶، از شورای حکام آژانس به شورای امنیت رفت و پس از سال‌ها کشمکش و تحریم، سرانجام با برجام وارد مرحله‌ای تازه شد، حالا دوباره به شورای امنیت بازگشته است؛ اما این بار نه در فضای مذاکرات هسته‌ای دهه ۸۰، بلکه در میانه جنگ و در شرایطی که منطقه در آستانه یک بحران بزرگ‌تر قرار دارد. با همه این احوال باید تصویر این دیدار را دید! اولین دیدار با ولیعهد امارات پس از دو مرحله جنگ علیه کشورمان، دیگر فقط یک عکس سیاسی و دیپلماتیک عادی نیست. تصویری از یک مدیریت بحران است تصویری که می گوید همیشه میز مذاکره بهتر از جنگنده ها و بمب افکن ها بر سر مردمان کشور و منطقه بوده است تصویری که می گوید مردم منطقه می خواهند زندگی کنند. شاید برای همین است که این تصویر، در میان انبوه تصاویر جنگ، موشک و آتش، مفهومی دیگر دارد، مفهومی که مردم ایران طی سال‌ها تحریم و پشت سرگذاشتن دو جنگ، آن را به بحر امیدی می‌فهمند.

حالا این تصویر امروز در رسانه‌های خبری جهان بازتاب گسترده‌ای داشت که در ادامه بخشی از این روایت‌ها را مرور می‌کنیم تا بفهمیم یک دیداری که باید عادی باشد چرا عادی نبود و چرا جنگی که قرار بود ایران را منزوی‌تر کند، در عمل کشورهای خلیج فارس را بیشتر به گفت‌وگو با تهران سوق داده است؟ و چه اتفاقی افتاد که امارات در اجلاس پیشین بریکس در کازان که حاضر نشد در بیانیه پایانی درباره محکومیت جنگ علیه ایران حمایت کند حالا در بیانیه دهلی در این بیانیه مشارکت کرد؟ کشورهای عربی با گذشت زمان چه چیز را درک کرده‌اند؟

سال‌ها بحران پشت یک تصویر

کمی از قاب عکس فاصله می‌گیریم؛ ایران و امارات دو کشور همسایه‌اند؛ دو کشوری که فاصله جغرافیایی‌شان اندک است، اما در سال‌های گذشته بارها در دو سوی معادلات امنیتی منطقه قرار گرفته‌اند. ابوظبی روابط گسترده امنیتی و اقتصادی با غرب دارد و همزمان، به‌ویژه در سال‌های اخیر، تلاش کرده کانال ارتباطی خود با تهران را نیز باز نگه دارد. با وجود ادعای این کشور برسر جزایر سه‌گانه ایران، اختلال در وضعیت ارزی کشور، تهران در تمامی ادوار سعی کرده است با دیپلماسی روابط دو کشور همسایه را در توازن دیپلماتیک نگه دارد و هیچگاه سطح تنش میان دو کشور به این حد خود که به لغو تجارت دو کشور برسد نرسیده بود!

چراکه جنگ، همه این محاسبات را سخت‌تر کرده است. چراکه امارات نیز مانند کشورهای دیگر منطقه با دادن پایگاه و پشتیبانی و حملاتی که در حمایت از آمریکا به ایران داشت دست بزرگی در این آتش داشت. به این معنا که وقتی پای کریدورها در میان باشد؛ نفتکش‌ها، مسیرهای تجارت، پایگاه‌های نظامی و امنیت انرژی، امنیت غذایی به میان می‌آید. وضعیت فعلی و دفاع ایران از کشور نشان داد که دیگر هیچ پایتختی در جنوب خلیج فارس نمی‌تواند خود را صرفاً تماشاگر یک بحران که فقط مربوط به ایران است بداند.

و این بحران همانی است که در دهلی نو در این قاب و در این دست دادن ثبت شد.

ابوظبی دیگر نمی‌تواند جنگ را پشت درهای خود نگه دارد

امارات سال‌ها تلاش کرده است میان روابطش با قدرت‌های بزرگ و مناسباتش با همسایگان منطقه‌ای تعادل ایجاد کند. این سیاست در شرایط عادی می‌تواند یک انتخاب هوشمندانه اقتصادی و سیاسی باشد، اما در شرایط جنگی، مسئله شکل دیگری پیدا می‌کند.

روزنامه هندی پرینت ThePrint در گزارشی به این دیدار پرداخت و نوشت: در میانه جنگ در غرب آسیا، جایی که روابط ایران و امارات نیز از تبعات درگیری‌ها در امان نمانده، مسعود پزشکیان و شیخ خالد محمد بن زاید آل نهیان در دهلی‌نو روبه‌روی یکدیگر نشستند؛ دیداری که در حاشیه اجلاس بریکس انجام شد و از این جهت اهمیت داشت که دو طرف، با وجود اختلافات جدی بر سر جنگ، همچنان راه گفت‌وگو رانبسته‌اند.

اما اهمیت این دیدار را نمی‌توان صرفاً در ادبیات معمول دیپلماتیک درباره «ثبات» و «کاهش تنش» خلاصه کرد. این گفت‌وگو در شرایطی انجام شد که جنگ، روابط تهران و ابوظبی را بیش از گذشته پیچیده کرده است. امارات در ماه اوت، در پی چندین حمله موشکی و پهپادی، تجارت و مبادلات مالی خود با ایران را به حالت تعلیق درآورد و اختلافات دو کشور به یکی از بازتاب‌های مهم شکاف‌های درون بریکس تبدیل شد.

با این حال، در دهلی‌نو دو طرف تصمیم گرفتند در فضایی که جنگ منطقه را تحت تأثیر قرار داده است، با یکدیگر گفت‌وگو کنند. پزشکیان نیز پس از این دیدار در گفت‌وگو با یک رسانه هندی تأکید کرد که ایران مشکلی با امارات ندارد، اما با استفاده از پایگاه‌های آمریکا در منطقه برای حمله به ایران مخالف است.

این روزنامه یادآور شد: دو دولت همچنان اختلافات عمیقی با یکدیگر دارند و هیچ نشانه‌ای وجود نداشت که دیدار آنها بتواند مناقشه گسترده‌تر را حل کند. اما آنها حاضر شدند با یکدیگر دیدار کنند.

تنها اهمیت ماجرا در این بود که در شرایطی که جنگ، اختلافات میان دو کشور را تشدید کرده، دو طرف همچنان حاضرند پشت یک میز بنشینند و درباره کاهش تنش و ثبات منطقه‌ای گفت‌وگو کنند که این نشانه‌ای از عقلانیت و هوشمندی دو کشور است.

این روزنامه با اشاره به نقش دهلی نوشت: هند در این اجلاس تلاش کرد میان اعضایی که در جنگ غرب آسیا مواضع متفاوتی دارند، دست‌کم بر سر ادبیاتی برای کاهش تنش و ادامه گفت‌وگو به توافق برسند. ایران و امارات، که در جریان جنگ در موقعیت‌های متفاوتی قرار گرفته‌اند، یکی از دشوارترین شکاف‌های درون بریکس را نمایندگی می‌کردند.

با این حال، در دهلی‌نو اتفاقی افتاد که چند ماه قبل شاید ساده به نظر نمی‌رسید: ایران و امارات هم در سطح رهبران دیدار کردند و هم در بیانیه مشترک بریکس بر کاهش تنش و حفظ ثبات منطقه‌ای تأکید کردند.

با حضور معاون وزیر صمت و استاندار اصفهان از سعید زرندی تقدیر شد

مدیرعامل گروه فولادمبارکه؛ نماد اراده در بازسازی

سعید زرندی، مدیرعامل گروه فولاد مبارکه، در آیین تجلیل از صادرکنندگان نمونه سال ۱۴۰۴ استان اصفهان مورد تقدیر قرار گرفت؛ تقدیری که به پاس نقش‌آفرینی در بازسازی سریع فولاد مبارکه و بازگشت این مجموعه به مدار تولید در مدت ۴۵ روز انجام شد.

آیین تجلیل از صادرکنندگان نمونه سال ۱۴۰۴ استان اصفهان امروز شنبه ۲۱ شهریور ۱۴۰۵ با حضور جمعی از مسئولان کشوری و استانی، مدیران اقتصادی، فعالان بخش خصوصی و صادرکنندگان در اتاق بازرگانی اصفهان برگزار شد.

در جریان این مراسم، از سعید زرندی، مدیرعامل گروه فولاد مبارکه به دلیل مدیریت فرآیند بازسازی و احیای سریع این مجموعه صنعتی تقدیر شد؛ اقدامی که به عنوان نمادی از صبر، همدلی، تلاش شبانه‌روزی و عزم جهادی در صنعت کشور مورد توجه قرار گرفت.

بازسازی فولاد مبارکه و بازگشت این مجموعه به چرخه تولید در مدت ۴۵ روز، حاصل فعالیت مستمر و شبانه‌روزی مدیران، کارکنان، متخصصان و پیمانکاران این شرکت بود؛ فرآیندی که در آن، حفظ تولید و تداوم فعالیت زنجیره صنعت فولاد، همزمان با اجرای عملیات بازسازی، در اولویت قرار گرفت.

۴۵ روز؛ روایتی از اراده برای بازگشت به تولید

آنچه بازسازی فولاد مبارکه را به یک اتفاق شاخص تبدیل کرد، تنها سرعت انجام عملیات نبود؛ بلکه ایستادگی در برابر بحران، حفظ روحیه کارکنان و تلاش برای بازگرداندن هرچه سریع‌تر تولید به مدار فعالیت، بخش مهمی از این روایت را شکل داد.